Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XIX Warszawa, 25 lutego 1937 r. Nr 6.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

Dział Handlowo-Taryfowy.

Dział Ruchu Kolejowego.

DZIAŁ HANDLOWO-TARYFOWY.

37.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 30 grudnia 1936 r. Nr 29/1937 w sprawie wprowadzania i odwoływania zniżek doraźnych na przewóz osób na kolejach państwowych wąskotorowych.

Dla celowego wykonania uprawnień Zarządu Kolejowego, przewidzianych w § 5, Części I taryfy osobowej Polskich Kolei Państwowych Wąskotorowych (TOW I), obowiązującej od dnia 1 stycznia 1937 r., upoważniam Panów Dyrektorów Kolei Państwowych do wprowadzania i odwoływania we własnym zakresie doraźnych zniżek ogólnie dostępnych na przewóz osób na poszczególnych liniach lub między określonymi stacjami kolei wąskotorowych, z zachowaniem następujących zasad:

1) Stosowane być mogą jedynie opłaty zniżone, podane w jednej z kolumn tabeli opłat komunikacji miejscowej (tab. 16, Załącznika do TOW II). Od tak zniżonych opłat nie mogą być stosowane żadne dalsze szczególne ulgi np. ulga dla dzieci itp.

2) Zniżki wprowadzone w życie podlegają zatwierdzeniu przez Ministerstwo Komunikacji i powinny być ogłoszone w Dz. Tar. i Z. K., najdalej w ciągu 4 tygodni od dnia ich wprowadzenia. W braku zatwierdzenia i ogłoszenia tracą one automatycznie ważność po upływie 4 tygodni bez specjalnego odwołania. W komunikacji bezpośredniej z liniami normalnotorowymi zniżki mogą wejść w życie dopiero po ogłoszeniu w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych lub TOW II.

3) Zniżki doraźne mogą być wprowadzane w życie każdorazowo tylko z ważnością od dnia 1, 11 lub 21 danego miesiąca kalendarzowego. O wprowadzeniu zniżek doraźnych należy podawać do wiadomości publicznej za pomocą obwieszczeń na odnośnych stacjach. W obwieszczeniach tych musi być powołanie się na § 5 TOW I oraz muszą one zawierać zastrzeżenie iż obniżone opłaty nie służą jako podstawa do obliczania innych ulg.

4) Z chwilą wejścia w życie niniejszego okólnika traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 marca 1932 r. Nr HO. II-29/5.

Nr HO, II-29/25.

38.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 22 grudnia 1936 r. Nr 30/1937 w sprawie opłat taryfowych przy przewozie osób.

Opłata taryfowa przy przewozie osób i bagażu wprowadzona została rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 29 września 1931 r., wyłącznie na kolejach **normalnotorowych** (Dz. T. i Z. K. z 1931 r. Nr 33, poz. 396).

Opłaty tej nie należy zatym pobierać w komunikacji lokalnej na kolejach wąskotorowych, stosując ją jedynie w komunikacji bezpośredniej z kolejami normalnotorowymi. W tym ostatnim przypadku opłatę należy pobierać tylko przy przewozie osób, od ceny biletu za linie normalnotorowe.

W myśl zarządzenia ogłoszonego w Dz. T. i Z. K. z r. 1936, Nr 5, poz. 65 opłata taryfowa przy przewozie bagażu została w ogóle skasowana.

Nr HO II-29/28.

39.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 23 stycznia 1937 r. Nr 31 o zmianie nazw stacyj i pokrywaniu przez kolej kosztów przemianowania.

Zmiana nazw stacyj pociąga za sobą szereg wydatków ze strony kolei, jak: przemalowanie tablic orientacyjnych, sporządzenie nowych stempli, pieczęci i plombownic, zamianę druków, biletów jazdy itp. i to nie tylko na stacji przemianowanej, lecz także na innych stacjach, pozostających z nią w stosunkach przewozowych. Z tych względów przemianowywanie stacyj i przystanków kolejowych powinno być dopuszczane tylko w wyjątkowo ważnych przypadkach.

Jednocześnie w powyższej sprawie Ministerstwo Komunikacji zarządza, aby koszty zmiany nazw stacyj i przystanków kolejowych, wynikłe wskutek zmiany nazwy miejscowości czynione były na rachunek kolei, ponieważ akt prawny, mocą którego dokonano zmiany nazwy miejscowości, obowiązuje wszystkie władze i urzędy (nie wyłączając władz kolejowych), że przeto dotychczasowa nazwa powinna być dostosowana do właściwego, urzędowego brzmienia nazwy miejscowości.

Analogicznie należy postępować także i w tych przypadkach, gdy przemianowanie nastąpiło wskutek dostosowania zniekształconej nazwy stacji (przystanku kolejowego) do autentycznego brzmienia nazwy miejscowości.

Natomiast nie ma podstawy, aby koszty przemianowania stacyj lub przystanków kolejowych pokrywało przedsiębiorstwo PKP w tych przypadkach, gdy zmiana nazwy następuje na skutek prośby zainteresowanych i leży jedynie w ich interesie.

Koszty przemianowania stacyj wszystkich klas i przystanków kolejowych ustala każdorazowo właściwa Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w wysokości rzeczywiście poniesionych wydatków własnych.

Sumę tę podaje DOKP do wiadomości petentów z nadmienieniem, że Ministerstwo Komunikacji, nie przesądzając ostatecznie sprawy przemianowania, czyni je zależnym przede

wszystkim od obowiązującego oświadczenia zainteresowanych, wyrażającego zgodę na przelanie odpowiedniej sumy na rachunek PKP, jako pokrycia powstałych kosztów.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tą chwilą traci moc obowiązująca okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 24 czerwca 1926 r., Nr III. Tb. 114/26, oraz wszelkie inne zarządzenia i okólniki dotyczące zmian nazw stacyj lub przystanków kolejowych i kosztów przemianowania.

Nr HT. III. 155/77/36.

40.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 10 stycznia 1937 r. Nr 32 w sprawie odstępowania i opłat przewozowych za odpadki z popielników i dymnic (żużel).

Ministerstwo Komunikacji upoważnia Dyrekcje do sprzedaży we własnym zakresie pozostałej po zaspokojeniu potrzeb własnych części odpadków z popielników i dymnic, nie wyłączając bezpłatnego ich odstępowania w przypadkach, kiedy to okaże się wskazanym ze względów oszczędnościowych, mianowicie kiedy zachodzi potrzeba usunięcia zwałów tych odpadków, a ilość ich przewyższa potrzeby kolei i nie ma reflektantów na kupno.

Za przewóz tych odpadków (tak przy kupnie jak i bezpłatnym ich odstąpieniu) przewoźne pobiera się według taryfy gospodarczej, o ile jest ona na danej odległości tańsza od opłat obliczanych według taryfy handlowej. W przypadkach przewozu w obrębie jednej stacji przesyłki te zwalnia się od opłaty za przewóz stacyjny. Zawsze jednak należy pobierać opłatę za podstawienie wagonu pod naładunek do parowozowni a ponadto w odpowiednich przypadkach opłaty bocznicowe oraz za naładunek o ile nabywca nie dokona go we własnym zakresie.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego okólnika tracą moc obowiązującą zarządzenia:

Nr R. T. III. 85/101 z dnia 30/V—1932 r.
Nr H. T. IX. 221/104 z dnia 16/VI—1932 r.
Nr HT. III. 167/67 z dnia 14/IX—1935 r.
Nr HT. 167/22 z dnia 11/IV—1936 r.
Nr MZ. VI. 191/20 z dnia 8/VII—1932 r.
Nr MZ. V. 191/13 z dnia 16.VIII—1934 r.
Nr MZ. X. 936/262 z dnia 3/XI—1936 r.

Nr HT. III-167/67.

41.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 stycznia 1937 r. Nr 33 w sprawie informowania nadawców o możliwości nadania jako przesyłki ekspresowej przedmiotów, które zamierzali nadać jako bagaż.

W przypadkach, gdy ekspedycja bagażowa odmawia przyjęcia do przewozu jako bagażu przedmiotów, dopuszczonych do przewozu jako przesyłka ekspresowa, z tego tylko powodu, że nadawca nie posiada biletu na przejazd, powinna ona zwrócić nadawcy uwagę, że przedmioty te mogą być za podobną opłatą przewozową nadane, jako przesyłka ekspresowa.

Nr HP. I. 2/74.

42.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 11 grudnia 1936 r. Nr 34/1937 w sprawie zgłoszeń statystycznych.

Na wniosek Głównego Urzędu Statystycznego Ministerstwo Komunikacji zarządza co następuje:

Wszelkie, zza granicy przybywające przesyłki towarowe, przeznaczone dla Polskich Kolei Państwowych jako odbiorcy, jak np. maszyny i materiały, sprowadzane dla kolejowych potrzeb elektryfikacyjnych itp., jak również przesyłki, wysyłane przez P. K. P. jako nadawcę za granicę, podlegają obowiązkowi specjalnego zgłoszenia dla celów statystyki celnej, zupełnie niezależnie od zgłoszeń, dokonywanych w zwykłym trybie postępowania statystycznego za pośrednictwem urzędów celnych.

Zgłoszenia, a właściwie zestawienia statystyczne, należy sporządzać na formularzach ustalonego wzoru, dwa razy miesięcznie: w terminie do 20 każdego miesiąca za pierwszą połowę miesiąca sprawozdawczego i w terminie do 5 każdego miesiąca za drugą połowę ubiegłego miesiąca sprawozdawczego i przesyłać bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie, Al. Jerozolimska 32.

Wykonanie niniejszego okólnika należy zlecić wszystkim ajencjom celnym, tak przy granicznych jak i wewnętrznych Urzędach celnych, z tym, że jeżeli w okresie sprawozdawczym nie było przesyłek z kategorii wyżej wymienionej, wykazu nie wypełnionego przesyłać nie należy.

Nr HP. IV. 157/5.

DZIAŁ RUCHU KOLEJOWEGO.

43.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 lutego 1937 r. o wydaniu nowej Instrukcji dla dysponentów ruchu (Nr R 23).

§ 1.

Zatwierdzam nową Instrukcję dla dysponentów ruchu (Nr R 23), która ukaże się w osobnym wydaniu.

§ 2.

Instrukcja powyższa wchodzi w życie z dniem 1/VI. 1937 r. w zamian poprzedniej Instrukcji Nr R 23, wydanej w roku 1931, która równocześnie traci swoją ważność.

Nr R. O. II. 50/7.

44.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 stycznia 1937 r. w sprawie uzupełnienia Instrukcji dla kolejowych telegrafistów, telefonistów, starszych telegrafistów, starszych telefonistów i kierowników biur telegrafu (Nr R. 36).

W Instrukcji Nr R. 36 polecam wprowadzić następujące uzupełnienia:

1) Na str. 25, w końcu ust. (12) § 14 po słowach „albo drogi okrężnej." dopisać nowy ustęp (12a) w brzmieniu następującym: „Jeżeli podczas wywoływania, telegrafista jest zajęty pracą na innym aparacie telegraficznym, to powinien niezwłocznie przerwać tę pracę i zgłosić się na wywołującym go aparacie. W razie niemożności natychmiastowego wypisania telegramu z taśmy wskutek zajęcia telegrafisty na innym aparacie, obowiązkiem telegrafisty jest zgłosić się na wywoływanie, uruchomić taśmę telegraficzną i odebrać telegram na uruchomioną taśmę, zwracając uwagę, żeby uruchomiona taśma nie zatrzymała się podczas telegrafowania odbieranego telegramu. Telegram należy wypisać z taśmy na formularzu natychmiast po skończeniu pracy telegrafisty na innym aparacie. Niezgłaszanie się na wywoływania lub odmawianie odebrania telegramu, z powodu, że telegrafista jest zajęty w tym czasie inną pracą, jest niedozwolone i nie może służyć za usprawiedliwienie.

Również niedozwolone jest nieuzasadnione przerywanie telegrafowanego telegramu, zadawanie pytań, czynienie uwag utrudniających pracę podczas telegrafowania telegramu itp.";

2) Na str. 32, w końcu ust. (44) § 14 po słowach: „nie podaje się" dopisać nowy ustęp (44a) w brzmieniu następującym: „Telegrafując telegram w języku obcym, należy po każdym wyrazie odtelegrafowanym telegrafować znak .—.—.— (przecinek), żeby uniknąć połączenia lub rozdzielenia wyrazów. Telegrafowanych przecinków, oddzielających wyrazy w telegramach w językach obcych, nie wypisuje się z taśmy na formularzu telegraficznym telegramu i nie zalicza się do ogólnej ilości wyrazów telegramu.";

3) Na str. 34, w końcu ustępu (54) § 14, po słowach: „swojej stacji." dopisać nowy ustęp (54a) w brzmieniu następującym: „Nie wolno potwierdzać (kwitować) odbioru telegramu telegrafowanego nieczytelnie, jeżeli odczytanie wyrazów lub znaków na taśmie jest utrudnione albo nasuwa jakiekolwiek wątpliwości i jeżeli się nie upewniono, że wyrazy i znaki na taśmie oraz sam telegram są wyraźne i zrozumiałe. Jeżeli odebrany telegram zwyczajny lub zapowiadawczy jest na taśmie nieczytelny lub niezrozumiały, to należy zażądać od stacji, która telegrafowała telegram, żeby go powtórzyła w sposób zapewniający dobre odczytanie. **Nie wolno odczytywać nieczytelnych wyrazów telegramów z taśmy na podstawie domysłów i przypuszczeń.";**

4) Na str. 34 w ustępie (55) § 14 w wierszu pierwszym po słowie: „Telegramy" dopisać słowa: „w językach obcych, telegramy" i w wierszu 7 tego ustępu po słowach: „powtarzać całkowicie", dopisać zdanie w brzmieniu następującym: „Potwierdzając (kwitując) odbiór telegramu w języku obcym, należy powtórzyć cały telegram, telegrafując po każdym wyrazie znak .—.—.— (przecinek)".

5) Na str. 34 w ustępie (56) § 14, w wierszu 2 po słowach: „za dostateczne" wpisać słowa: „jeżeli powtórzone cyfry, litery i wyrazy są niezgodne z odtelegrafowanym telegramem lub" i zamiast słów: „powyższym wymaganiom" wpisać słowa: „postanowieniom zawartym w ust. ust. (54), (55) i (58) § 14 niniejszej instrukcji", wreszcie w wierszu ostatnim tego ustępu po słowach: „ani przerwać" dopisać nowy ustęp (56a) w brzmieniu następującym: „Jeżeli stacja odbierająca telegram nie dała potwierdzenia odbioru (pokwitowania) telegramu natychmiast po ukończeniu telegrafowania telegramu, to obowiązkiem stacji wysyłającej telegram jest zażądać potwierdzenia odbioru telegramu w czasie najkrótszym od chwili odtelegrafowania telegramu. Stacja telegrafu, która odtelegrafowała telegram, powinna postarać się o jak najszybsze odebranie potwierdzenia (pokwitowania) telegramu od stacji, do której telegram był odtelegrafowany."

6) Na str. 37 w końcu ustępu (66) § 14 dopisać nowy ustęp (66a) w brzmieniu następującym: „Wykazy telegramów służbowych wchodzących, należy prowadzić tylko w biurach telegrafu: na stacjach większych, węzłowych, granicznych i w biurach telegrafu w centralach dyrekcji okręgowych Kolei Państwowych. Natomiast biura telegrafu na stacjach mniejszych i pośrednich, nie prowadzą wykazu telegramów służbowych wchodzących, a odebrane telegramy służbowe rejestrują tylko w dziennikach telegramów zwyczajnych i w książce doręczeń."

7) Na str. 43 w ust. (92) § 14 w wierszu 6 po słowach: „za całą dobę;" średnik zastąpić kropką, a pozostałą część tego ustępu, aż do słów: „pozostałych godzinach" włącznie skasować;

8) Na str. 43 w ust. (94) § 14, w punkcie 2) po słowach: „odebrania i wysłania" dopisać słowa: „zaznaczając w uwagach służbowych dziennika stacje przeznaczenia telegramu (dokąd telegram jest adresowany) i stacje nadania telegramu (na której stacji telegram nadany przez nadawcę), np. Toruń z Poznania (patrz przykłady podane w załączniku Nr 1)."

9) Na str. 45, ust. (98) § 14 po słowach: „telegramów zwyczajnych." dopisać nowy ustęp (98a) w brzmieniu następującym: „Gdzie są aparaty telegraficzne przeznaczone wyłącznie do wysyłania i odbierania telegramów zapowiadawczych, nie prowadzi się dziennika telegramów zwyczajnych. Zapisy zaś wymienione w punktach: 5), 6), 8), 9), 11), 12), 13), 14), 15), 16), 17) i 18) ust. (94) § 14 należy dokonywać

w dzienniku telegramów zapowiadawczych przez całą szerokość stronicy."

10) Na str. 70—79 tekst § 18 wykreśla się całkowicie i na jego miejsce wpisuje się tekst w brzmieniu następującym:

§ 18.

Postępowanie w razie przeszkód w działaniu telegrafu i współdziałanie przy ich usuwaniu.

W razie zauważenia przeszkody w działaniu telegrafu, telegrafista obowiązany jest zawiadomić o tym służbę teletechniczną i współdziałać przy usuwaniu przeszkody.

Przeszkody w działaniu telegrafu mogą być następujące:

I. Przerwa łączności telegraficznej.

II. Połączenie przewodów telegraficznych z ziemią.

III. Połączenie przewodów telegraficznych ze sobą.

IV. Upływ prądu telegraficznego.

I. Przerwa łączności telegraficznej. Przerwa łączności telegraficznej może się zdarzyć na linii (przerwanie przewodu) lub na stacji, tj. w pomieszczeniu biura telegrafu.

Podczas przerwy łączności telegraficznej wskazówka miliamperomierza nie odchyla się, a praca na aparacie nie daje żadnego wyniku.

W razie przerwy łączności telegraficznej należy przede wszystkim stwierdzić, czy przerwa powstała na linii, czy też na stacji w biurze telegrafu. W tym celu należy postępować jak następuje:

1) Na stacji końcowej należy uziemić linię, prowadzącą do stacji następnej; jeżeli wskazówka miliamperomierza odchyli się, oznacza to, iż przerwa jest na linii, jeżeli zaś nie, to przerwa jest na stacji. Uziemienie otrzymuje się przez wsadzenie kołka w odpowiedni boczny otwór piorunochronu.

2) Na stacji pośredniej należy kolejno uziemić przewód w jednym kierunku i następnie, w razie potrzeby, w drugim. Jeżeli przy uziemieniu przewodu w jednym kierunku wskazówka miliamperomierza odchyla się, a w drugim nie, oznacza to, że przerwa jest na tym przewodzie, przy którego uziemieniu wskazówka odchyliła się. Jeżeli wskazówka nie odchyla się przy uziemieniu obu przewodów, oznacza to, że przerwa jest albo na obu przewodach, albo na stacji własnej (w aparacie lub przewodach wewnętrznych).

Po stwierdzeniu przerwy przewodu należy zbadać szczegółowo między którymi stacjami ona powstała.

W tym celu należy wezwać telefonicznie lub innym aparatem telegraficznym najbliższą sąsiednią stację, znajdującą się w kierunku przerwy, aby w ten sam sposób zbadała obydwa sąsiadujące odcinki przewodu przez uziemienie przewodu w jednym i następnie w drugim kierunku, postępując w sposób podany wyżej. Jeżeli na odcinku położonym za tą sąsiednią stacją wskazówka miliamperomierza nie odchyla się, oznacza to, że przerwa jest jeszcze dalej i że należy wezwać następną stację do dalszego zbadania; jeżeli zaś wskazówka odchyla się, to przerwa jest między pierwszą sąsiednią stacją a stacją, która rozpoczęła badanie przerwy.

Jeżeli po wyłączeniu linii wskazówka miliamperomierza nie odchyla się, oznacza to, że przerwa jest w przewodach lub w aparacie stacji własnej (w pomieszczeniu biura telegrafu).

Ażeby wyszukać miejsce przerwy na stacji (w biurze telegrafu), należy:

1) sprawdzić, czy przewód na zaciskach kontaktowych (odgromnika, klucza telegraficznego, przy aparacie i przy miliamperomierzu) nie jest ułamany lub urwany;

2) zbadać dokładnie klucz telegraficzny, a mianowicie: obejrzeć dokładnie styki (kontakty) klucza telegraficznego i przeczyścić je, przesuwając pomiędzy stykami kawałek szorstkiego papieru, — upewnić się, że styki w kluczu nie są zniszczone, i wreszcie sprawdzić sprężynkę przy kluczu telegraficznym, czy nie jest złamana lub urwana;

3) sprawdzić stan miliamperomierza, a mianowicie: czy przewody przy miliamperomierzu nie są złamane lub urwane, czy bezpieczniki, znajdujące się po obu stronach miliamperomierza, nie są spalone, oraz zbadać sam miliamperomierz;

4) zbadać baterie (ogniwa), czy naczynia ogniw nie są stłuczone lub pęknięte, czy płyn nie wyparował lub nie wycieka z pękniętego naczynia ogniwa. Naczynia pęknięte należy z baterii wyłączyć, a pozostałe ogniwa połączyć ze sobą.

W końcu należy zbadać, czy przewody łącznikowe, przylutowane do płytek miedzi i cynku znajdujących się w ogniwach, nie odpadły w miejscach lutowania.

O wyniku badania należy zawiadomić organ nadzorczy służby teletechnicznej.

II. Połączenie przerwanego przewodu telegraficznego z ziemią, czyli tak zwane uziemienie, charakteryzuje się tym, że wskazówka miliamperomierza znacznie się odchyla, kotwica przenośnika silnie pracuje, a jednak wywoływana stacja nie odbiera wołania.

III. Połączenie przewodów telegraficznych ze sobą charakteryzuje się przeważnie tym, że

przy naciśnięciu klucza prąd całkowicie nie znika i wskazówka miliamperomierza nie staje na zerze, a praca na obu przewodach jest bardzo utrudniona lub całkiem niemożliwa. W takim razie należy jeden z przewodów (mniej ważny) do chwili usunięcia połączenia wyłączyć na stacjach, położonych bezpośrednio przed i za miejscem stykania się przewodów, przez wyjęcie szkiełek bezpiecznika lub naciśnięcie klucza na aparatach wyłączanych, albo też przez włożenie papierka w kontakty czynne kluczów wyłączanych aparatów.

IV. Upływ prądu. Upływ prądu powstaje, gdy linia ma zmniejszoną izolację; może to nastąpić, gdy przewody dotykają mokrych drzew, wilgotnych murów, gdy izolator (jeden lub kilka) jest stłuczony lub bardzo zanieczyszczony, podczas mgły, deszczu lub z innej przyczyny, zmniejszającej izolację linii. Upływ prądu charakteryzuje się na ogół zwiększeniem się prądu wychodzącego ze stacji i zmniejszeniem się prądu przychodzącego. Przy upływie prądu praca na aparacie jest utrudniona i wymaga doregulowania przekaźnika. Podczas pracy wskazówka miliamperomierza przy wahaniach nie dochodzi do zera.

11) Na str. 84, ust. (5) § 20 w wierszu 4 po słowach „o większym ruchu" dopisać nowy ustęp (5a) w brzmieniu następującym: „Wyskrobywanie, wycieranie lub poprawianie dokonanych zapisów jest niedozwolone. Również nie wolno pisać między wierszami i na marginesie ani pozostawiać niezapisanych pojedyńczych wierszy, stronic lub ich części. Mylne zapisy w dziennikach należy tak przekreślać, żeby je można było łatwo odczytać."

12) Na str. 100, Załącznik Nr 1 w wierszu 5 wykreślić słowa: „od 6 do 18" i następnie wykreślić całkowicie wiersze: 6 i 7.

Uzupełnienia: do ust. ust.: (12), (44), (54), (56), (66), (98) § 14, § 18 i do ust. (5) § 20 będą wydrukowane w formie wklejek, które będą rozesłane w odpowiedniej ilości dyrekcjom okręgowym K. P., a pozostałe uzupełnienia należy powpisywać odręcznie.

Nr R. O. VI. 250/46.

45.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 lutego 1937 r. w sprawie zmian w Przepisach o skróconych adresach liczbowych (Nr R. 18).

W Przepisach o skróconych adresach liczbowych (Nr R. 18), zatwierdzonych Rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 14 kwietnia 1930 r. Nr IV/1/2955/30 (Dz. Urz. M. K. z 1930 r. Nr 14, poz. 112), z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, wprowadzam następujące zmiany:

1) na str. 14 „Adres Nr 6" w wierszu 14-ym po słowach: „odpis GSO" wykreśla się kropkę i dopisuje się słowa: „i BM", w rubryce zaś „Otrzymują:" wykreśla się skrót „BM".

2) na str. 31 „Adres Nr 55" w rubryce: „Otrzymują:" wykreśla się skrót: „BM" i

3) na str. 44 „Adres Nr 72", w wierszu 10-ym od góry po skrócie: „DK" literę „i" zastępuje się przecinkiem, a po skrócie: „DZ" dodaje się skrót: „BM", w rubryce zaś „Otrzymują" wykreśla się skrót: „BM".

Nr R. O. VI. 250/50.

46.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 lutego 1937 r. w sprawie uzupełnienia Przepisów służby telegraficznej i telefonicznej na kolejach (Nr R. 10).

W Przepisach Nr R. 10, zatwierdzonych Rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 19 września 1931 r. Nr IV.-1-3502/31 (Dz. Urz. M. K. z 1931 r. Nr 19 poz. 145), z późniejszymi zmianami wprowadzam następujące uzupełnienia:

1) na str. 49 w załączniku Nr I po słowach: „Kierownicy Działów i Biur", dopisuje się, w następnym wierszu słowo: „Mierniczowie".

2) na str. 62, w załączniku Nr V, w pozycji: „III. Wydział Drogowy", po skrócie: „D T" dopisuje się w następnym wierszu skrót: „7) Kierownik Działu Pomiarowego ....D M" i po skrócie: „DKS" dopisuje się w następnym wierszu skrót: „Mierniczy ....D M R".

Nr R. O. VI. 250/61.

47.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 8 lutego 1937 r. Nr 35 w sprawie przypomnienia o niedopuszczalności przedwczesnego dawania potwierdzenia przybycia pociągu.

W ostatnich czasach było kilka wydarzeń wysłania pociągów na faktycznie zajęty szlak, a stało się to skutkiem tego, że dyżurni ruchu dają zwrotne zgłoszenia przed wejściem pociągu na stację.

Przypominając z całą surowością o niedopuszczalności tego rodzaju wysoce karygodnego załatwiania pociągów, które przy nieszczęśliwym zbiegu okoliczności może zawsze pociągnąć za sobą fatalne następstwa, zwracam uwagę, że przy wyprawianiu pociągów na podstawie telegraficznego porozumienia się — nie wolno odchylać się od kardynalnych zasad, zawartych w postanowieniach § 42 „Przepisów Nr R 1".

Organa nadzorcze i kontrolne dopilnują pod osobistą odpowiedzialnością, aby dyżurni ruchu i blokowi załatwiali pociągi bez najmniejszych odchyleń od obowiązujących pod tym względem przepisów.

Nr R. O. V. 200/6.

48.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 28 stycznia 1937 r. Nr 36 o niewyprawianiu w dalszą drogę wykolejonego taboru, bez stwierdzenia przez rewidenta wagonów lub innego fachowego pracownika służby mechanicznej przydatności tego taboru do dalszego biegu.

Ze względu na zdarzające się wypadki dwukrotnego wykolejenia tego samego taboru w tym że pociągu, przypomina się o niedopuszczalności wyprawiania w dalszą drogę wykolejonego taboru, bez uprzedniego pisemnego stwierdzenia przez rewidenta wagonów lub innego fachowego przedstawiciela służby mechanicznej przydatności do dalszego biegu taboru, który uległ wykolejeniu.

Nr R. O. V. 200/5.

49.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 13 stycznia 1937 r. Nr 37 w sprawie zmian w Spisie adresów zarządów kolejowych uczestniczących w Umowie o wzajemnym używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.).

W Spisie adresów zarządów kolejowych uczestniczących w Umowie o wzajemnym używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.), wydanym w r. 1935, należy wprowadzić następujące zmiany:

1) na str. 13 — 16 — **Francja:**

w rubr. 7, w miejscu dotychczasowego adresu:

„Office Central du Mouvement des wagons des Grands Réseaux français,

100, Avenue de Suffren, Paris (XV-e)"

wpisać następujący nowy adres:

„Contrôle Commun aux Grands Réseaux Français 162, Rue de Saussure—Paris (XVII-e)."

2) na str. 24, — **Norwegia:**

przy numerze bież. 38d wykreślić wszystkie dane rubryk 2—6 i 8—10 dotyczące kolei Valdresbanen.

Nr R. T. V. 140/51/36.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552.00, wewn. 127.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8-26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 88912. 25.II.37. 8400.